

20 d'Agost del 1937.

És molt tard, són més de les dotze però jo no puc pas dormir, estímat Maríus. Aquest vespre, quan m'he confesat, pensava que si em feia ben odiosa als teus ulls, estaria més tranquil·la, que sentiria una mica espant al meu pecat, però he reeixit en el meu propòsit perquè m'he sabut explicar prou bé el meu pecat, m'he trobat la calma que desitjava. Ara, no puc pas fer més que escriure net; fóra en va que intentés parlar-te'n cap més vegada perquè davant teu no se' dir res del que penso; possiblement s'escrigui, després com he fet aquest, altre dia, farà feina de la meua carta; però al llit ja està truncat, si jo no m'inc p'arruinar.

me als teus peus, encara que ara do-
nus, tornare' tenir per aquesta nit,
i plorare' cada vegada que ~~deixi~~ record
de' el meu pecat no espiat.

De punitors sempre la Sofia no
em veigí ningú cap a la teua cambra;
entre sense fer rumors perquè pugés
dormir tranquil i em agosollís al
teu costat. Wo et despertis, ja me'm
tornare' ariat, em més esolta un mo-
ment, sense obrir els ulls:

Amic meu, estimat amic meu, he
pecat contra tu. Per dies seguits, cada
vegada que el teu record em' acompanya-
va, sentia una anaripon que s'escapava
tota punida fora avall. ~~em~~ et podria
par fer cap retrat que justificues una
actitud tan entupida. Sabia però, de so-
hes que no tenies cap culpa i que era
i haurie estat per mi el més bo del
amic; que em haurie parlat sempre
amb tendresa quan jo estava trista,
que em haurie encoratjat i acompanyat

peran l'anim em deixava: que havia
volgut formar de mi un judici alt.
ment meritori per no encaixava amb
el que de veritat hi havia en mi.
El concepte era tan desorbitat que jo he
fet el que he sabut per fer. Lo al
lloc que li correspon sense aconseguir
ho, o almenys així m'ho sembla. És
clar que mentiria si et diria que no
m'afalagava; però no m'hi sentia
ho, perquè estava en fals. Si jo ha-
gues sabut com fe. ho, encara que
només hagués sigut per tu, per con-
placere la teua imaginació hauria volgut
assemblejar-me realment a aquella
que tu veia. Però no és pas possible,
no puc perquè dinsté meu ja tots
els múscles s'han fet vells, no tinc
l'elasticitat dels anys joves per anot-
llar. = als meus desigs i inevitable-
ment sento sempre jo, la teua mala
amiga, la que ha sigut capaç de
pensar que eres un mal amic.

Forquè és ben cert, Pràxius, ho veig

passar encara que ara em retorna de
reïna. Quan vaig veure el teu post. cap
fina, se m'oblia que el cor es para-
ra. Havia passat un dia dolentíssim,
no se'gué tenir però em trobava tan
malament que tot em feia d'augment.
La tua carta em va donar un graupat
d'alegría: vaig buscar la posició més
còmoda que em va permetre el meu
cor tot solborit i vaig llegir. Et
llegí amb afany, com sempre, contenta
perquè era la primera l'única veritat
que m'havia arribat aquell dia. "Es
un bon amic en Pimies, és un gornú
men" pensava entre mi mentre je-
gava amb el teu paper. Faut trist
que he estat tot el dia, i ara ja no
em recordo de res. Se'gué et queixes
si ben et deus més del que mereixes.
La tua carta em va interessar; la
vaig ambir llegint ben interessada i
contenta. Em arribar al final f'havia
abraçat; estava de bon humor i havia
jurat que res no m'hi havia que em
fes mal. Però aquelles dues ratlles

damens...! Bé, haviem de desfer: un
les il·lusions; perquè si hi és veritat
que en tens i moltes no són pas les
que tu pensaves. Jo no volia pas ésser
egoïsta fins a l'extrem de pensar que
podia rebre cada dia un motet teu; pe-
rò hi era per esperar-lo aquest dies.
Eso pensava que pogues causar-te, no-
lia sense que ho fies, de gust perquè
sabes com jo t'ho agraiïa, sabia la
compagnia que em fies. Però aquelles
dies, ratlle en van desenganyar, o un-
llet dit, ara veig que em van enganyar
i em van fer pecar contra tu.

Vaig creure que m'estaves ben can-
sat; que ho fies per blàstima i que
em cuidaves l'atenció perquè semblava
va massa i m'abusar que no cal
abusar de les persones. Aquell teu
"no et facis il·lusions" va fer-me no sé
pas per què cosa, ha dignitat de dona
que hi ha en mi es va quedar gelada.
Vaig pensar que jo no hauria pogut
dir mai una cosa així al meu amic
i em fies mal que ell cregues necessari.

de dir-m'ho. Tu semblava que no
ni'havia fet cap il·lusió que no estés
hi i en veure que tu no ho creies
aiet el meu cor es va desfer.

faig donar cent voltes a la ma-
teixa idea buscant que devies pensar
de mi. Sempre he cregut que escri-
nia massa descaradament però ho feia
perquè tu podries comprendre el que
et deia encara que fos massa aban-
dat. Com que no se ni'havia ocu-
rriut pensar que donaria cap més in-
terpretació a les meves paraules, que
la que jo els donava les deixava
comer lliurement. Tu a través d'elles
has vist que jo em feia unes il·lu-
sions i que anava més aüllà del
que tu concedies i acabament m'ha-
ficat els dits. Fari jo ho fet com la
criatura que encara que no els facien
mal fan quatre enganys i dues hores
de ranc.

21 d'agost.

no vaig poder escriure més ahir ve-
me; aquest tema em molestava i em

poça molt de mal humor. Però cal
que no em pucis res per tornar a estar
tranquilla. Ben sembla que he escrit
molt total per no dir-te res, i almenys
el que volia dir-te. Fotes les altres cartes
escrites més avant del fet, encara més preci-
ses però afortunadament ja no són. Faig
pensar que et demanaria de no escriu-
re'm més; al fi i al cap d'altre pot
no ho faré pas: per que per un gust
meu hauria d'obligar-te? Et fins vau
arribar a pensar que seria molt desgra-
ciada d'estimar-te com ho faig perquè
a tu t'entestijava que jo em pregués
aquella llibertat, encara que no fos
meu que ben ho dintre meu.

Però, no Mamiu, et faig que no
pucis ben res d'airò, que volia haver
tingut ni cinc minuts aquest pen-
sament i que em hauria semblat que
continuava connectant-lo si no te l'
confessava a tu que encara la víctima.

Bulgues perdonar-me. He desorbitat les
coses però n'he creuat que s'interessa una
excusa; potser el mal que hauria passat.

potria la falta d'alimentació, potria
la depressió nerviosa en que em trobo,
potria l'augeuís de les petites coses
de pit... que se'j. El cert és que
ara llegir la teua carta amb el
cor ben content, no hi tinc res que
em posi trista i tinc que tinc tota
la raó en el que dius. És la divinat
mai de pensar com aquells primers
dies dels quals em parlaves abis. Tinc
ben contenta, ben agraiada que em dius
emines tota vegada que és un esplai
al qual mi he acostumat massa a
guetta davant ays de la meua malaltia.
Ja fes el que et plagui; t'ho agrairé
tot però tinc el meu sentiment ben
desligat de tota reciprocitat. Si t'ent-
no és perquè no se'fa altra cosa, per-
què no puc deixar de fer ho, però no
per esperar que tu també ho faci.
Sic felis d'aquesta manera... ho veu
més o si que tard o d'hora em
perdone.

Adeli / Urcel